

[Energiministeren]

For det første øger forslaget det samlede skattetryk, selv om størsteparten af merprovenuet anvendes til skattelettelser og refusion til energiintensive virksomheder m.v.

For det andet er forslaget ikke foreneligt med den nødvendige forbedring af konkurrenceevnen. De foreslåede afgifter vil betyde væsentlig øgede omkostninger for erhvervslivet og vil væsentligt reducere konkurrenceevnen over for udlandet.

Forslaget indeholder en refusionsordning til energiintensive virksomheder, men denne ordning er meget bureaukratisk og afspejler måske den planøkonomiske tankegang, som jeg bestemt ikke hørte hos hr. Riishøj før, men som alligevel kommer til udtryk i dette forslag, og som det ellers synes at næsten alle andre end SF har opgivet.

For det tredje strider forslaget imod ønsket om en international koordinering af indsatsen mod grænseoverskridende miljøproblemer.

For det fjerde medfører forslaget en massiv forøgelse af opvarmningsudgifterne for forbrugere med elvarme og kulfyret fjernvarme og kraftvarme. Især må man tage afstand fra en forøgelse af varmeudgifterne hos elvarmeforbrugere med ca. 4.000 kr. pr. år. Det er helt uacceptabelt.

Regeringen er som sagt enig i fordelene ved anvendelse af økonomiske styringsmidler, men i lyset af den hastige udvikling, der foregår i EF på netop dette område, finder regeringen det mere hensigtsmæssigt at vende sig mod de muligheder, der tegner sig for en fælles indsats i EF.

Gennem fælles energi- og miljøafgifter i EF opnås langt mere effektivt den miljømæssige virkning, der er formålet, og hensynet til konkurrenceevnen over for udlandet lettes meget betydeligt, hvilket vil åbne muligheder for administrativt langt mere enkle løsninger.

Hensynet til EF's indre marked gør desuden, at regeringen er tøvende med hensyn til en isoleret dansk forøgelse af det samlede afgiftstryk på husholdninger på energiområdet.

Så vil jeg vende mig mod beslutningsforslag nr. B 52, der er fremsat af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Også dette forslag strider på flere punkter mod de hensyn, jeg ridsede op.

For det første øger forslaget det samlede skattetryk, da halvdelen af provenuet på om-

kring 1,1 mia. kr. foreslås anvendt til forskellige tilskudsordninger.

For det andet indebærer forslaget væsentlige administrative vanskeligheder, idet en afgiftsmæssig skelnen mellem handels- og serviceerhverv på den ene side og producerende erhverv på den anden kan vise sig endog meget vanskeligt at administrere.

For det tredje er forslaget ikke foreneligt med den nødvendige forbedring af konkurrenceevnen. Det skyldes, at dele af handels- og serviceerhvervene selv i stigende grad vil opleve konkurrence fra udlandet, og hertil kommer, at handels- og serviceerhvervene leverer ydelser bl.a. til virksomheder, som skal sælge deres varer i konkurrence med udlandet.

For det fjerde strider det mod ønsket om en international koordinering som også nævnt før.

Vi er stadig væk enige i de overordnede mål, men mener også her, at vi skal tage hensyn til udviklingen i EF.

For de private varmekunder vil forslaget medføre en forøgelse af varmeudgiften for kraftvarmekunder og for elvarmekunder. Ligesom flere borgmestre i de store provinsbyer er også jeg betænkelig ved den omfordeling mellem kraftvarmebyerne indbyrdes, som forslaget indebærer, selv om der også ligger tilskudsordninger gemt i det.

Desuden er jeg betænkelig ved en kraftig forøgelse af afgiften for elvarmeforbrugere, fordi specielt de jo har ringe mulighed for at reagere på afgiften ved at gå over til andre opvarmningsformer.

I EF arbejdes der i dag i langt større udstrækning end hidtil mod at anvende økonomiske virkemidler i energi- og miljøpolitikken. EF's energi- og miljøministre har i oktober 1990 besluttet, at der i EF skal ske en stabilisering af CO₂-udslippet inden år 2000, og Kommissionen har i december 1990 på et miljøministermøde redegjort for, hvilke elementer der kan indgå i en opfølgning herpå.

I Fællesskabets strategi for begrænsningen af CO₂-udslippet indgår især øgede energibesparelser, forsknings- og udviklingsinitiativer og anvendelsen af afgifter. Der peges specielt i den forbindelse på en generel energiafgift, der omfatter alle energiformer inklusive atomkraft, men friholder den vedvarende energi. Der peges på en CO₂-afgift med udgangspunkt i CO₂-indholdet i brændslet, og der peges på en kombination af disse to muligheder.